Р Е Ш Е Н И Е
№ 42701

гр. София, 02.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова
ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **7105** по описа за **2026** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на О. Р. Н., адрес: [населено място], [улица], чрез адв. Ж. В., срещу Решение № 1471 от 27.04.2026 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 22 състав, постановено по НАХД 20251110214731/2025г. по описа на съда, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 25-4332-005286 от 18.03.2025г. издадено от Началник сектор в Отдел „Пътна полиция” при СДВР, с което на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП му е наложено административно наказание – глоба в размер на 700.00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, постановен при допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на закона. Касаторът твърди, че СРС неоснователно е приел, че ограничението за скорост на процесното място е 50 км/ч., без да обсъди и справка от Столична община за временна организация на движението въпросния ден. На следващо място се твърди, че представеният Протокол от проверка № 210-СГ-ИСИС от 19.06.2025 г. на ARH CAM S1 съдържа невъзможни дати, тъй като периодът на проверката е посочен от 23.06.2025 г. до 19.06.2025г. Също така е посочено, че административното нарушение не е доказано по безспорен начин - снимковият материал показва регистрационен номер СВ 8700 СХ, а не процесния СВ 8394 ХТ. Наведен е довод, че поставянето на пътни знаци по [улица]е незаконосъобразно, тъй като към датата на

нарушението - 03.01.2025г. е липсвал действащ Генерален план за организация на движението на Столична община. На последно място е изтъкнато, в случай, че съдът приеме нарушението за доказано при определяне на санкцията, да бъде съобразен доводът му, че е налице знак за ограничение от 70 км/ч., като в този случай превишението би било с 31 км/час и би попаднало в по-ниската санкционна норма. Касаторът претендира да бъде отменено съдебното решение и потвърденото с него НП.
В съдебно заседание касаторът О. Р. Н., редовно призован, не се явява, не се представлява.
Ответникът по касационната жалба – началник сектор „ОПП“ към Столична дирекция на вътрешните работи, не се явява, не се представлява. По делото са постъпили писмени бележки с изразено становище за неоснователност на жалбата. Изложени са аргументи за законосъобразност и правилност на съдебното решение. Моли съда да отхвърли жалбата и да остави в сила решението на въззивния съд, с което е потвърдено процесното наказателно постановление.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за законосъобразност на решението на СРС.
След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София–град, XXVI касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:
Касационната жалба е депозирана в законоустановения срок от активно легитимирано лице срещу акт, който подлежи на оспорване, поради което същата е процесуално допустима.
Разгледана по същество е неоснователна.
С Наказателно постановление № 25-4332-005286 от 18.03.2025г, издадено от началник сектор „ОПП“ към СДВР, на касатора, на основание чл. 182, ал. 1, т.6 от ЗДвП е наложена „глоба“ в размер на 700 лева и „лишаване от право да управлява МПС“ за срок от 3 месеца за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, за това, че на 03.01.2025 г. около 13:42 часа в [населено място] по [улица]до 174 ДГ „Ф.“ с посока на движение от [улица]към [улица]е засечена скорост на движение на лек автомобил „Б. М 4 К. “ с рег. [рег.номер на МПС] от 101 км/ч., при ограничение 50 км/час за населено място. Нарушението било заснето с техническо средство – преносима система за контрол на скоростта на МПС - АТТС САМ S 1 сериен № 120СС97. Измерена скорост е била 104 км/ч, като е приспаднат толеранс от 3 % в полза на водача съобразно показанията. В присъствието на двама свидетели е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 021090 от 18.02.2025г. на касатора, съгласно попълнена от същия декларация по чл. 188 от ЗДвП. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.
За да потвърди НП, първоинстанционният съд е събрал и приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл. 283 НПК. Разпитал е като свидетел е актосъставителя Д. Д. Ч.. Изложил е мотиви, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи, в сроковете по чл. 34 от ЗАНН и при липса на допуснати в хода на административнонаказателното производство съществени процесуални нарушения. Приел е, че нарушението е установено с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип - САМ S 1 сериен № 120СС97, като контролните органи са изпълнили изискванията контролът да се осъществява с АТТС, одобрено по реда на закона и преминало първоначална и последваща проверка. Мястото на извършване на нарушението е било подробно описано и съответствало на информацията приложена като снимков материал по делото. О. скорост е била определена при допустимата грешка от + -3

процента. Обсъдил е възражението на жалбоподателя относно годността на техническото средство, като приел същото за неоснователно. Кредитирал е и декларация по чл. 188 от ЗДвП, че автомобилът е управляван от касатора. Въз основа на доказателствената съвкупност е обосновал правен извод, че на процесните време и място именно касаторът е извършил вмененото му административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП като е превишил разрешената скорост от 50 км/час с 51 км/час. Намерил за правилно приложена санкционната разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП.

Касационната инстанция намира обжалваното решение за постановено при правилно установена фактическа обстановка. В съответствие със събраните по делото доказателства е изводът на районния съд за доказаност, съставомерност и правилна квалификация на деянието. Правилно съдът е преценил доказателствената съвкупност, като въз основа на извършения анализ обосновано е приел, че по безспорен и категоричен начин се установява вмененото именно на жалбоподателя нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП – превишение на ограничението на скоростта от 50 км/ч за населено място.

Намира за неоснователно възражението на касатора за неустановеност по надлежния ред ограничението за скорост на процесното място. Съгласно разпоредбата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП в населено място ограничението на максимално допустимата скорост за леки автомобили е 50 км/ч и когато скоростта, която не следва да се превишава, е различна от тази, това се сигнализира с пътен знак – чл. 21, ал. 2 ЗДвП. В настоящия случай касаторът е наказан за управление на МПС със скорост над допустимата до 50 км/ч. По делото пред въззивната инстанция от Столична Община е представено писмо, в което е изложено, че в дирекция „Планиране, развитие и управление на градската мобилност“ не е налична заповед за въвеждане на временна организация на движението по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]за дата 18.03.2025 г. – датата на извършване на вмененото нарушение. От писмото на Столична община и снимковия материал не се установява, максималната допустимата скорост да е променена с пътен знак Б-26, вкл. това се установява и от показанията на свидетеля Ч., поради което и наведените доводи в касационната жалба за наличие на знак за ограничение от 70 км/ч. са неоснователни. Представените писмени доказателства, ведно с разпита на свидетеля, потвърждават установеното и от въззивният съд, че касаторът е управлявал процесното МПС по път с действащо ограничение от 50 км/ч.

Направено е и възражение, че по делото е приет протокол за проверка № 085-СГ-ИСИС от 20.06.2024 г. (с период 19-20.06.2024 г.), но снимковият материал показва регистрационен номер СВ 8700 СХ, вместо процесният СВ 8394 ХТ. От приложеният протокол за проверка № 085-СГ-ИСИС от 20.06.2024г. с обект на проверката преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип - CAM S 1 и идентификационен номер № 120СС97 става ясно, че процесната система № 120СС97 е била преминала проверка с валидност една година, а самият период на извършване на проверка е бил от 19.06.2024 г. до 20.06.2024 г. От писмо на БИМ се установява, че е извършена и последваща проверка по протокол от 19.06.2025 г. с валидност до 19.06.2026 г., но този протокол е неотносим към дата вмененото нарушение, поради което не следва да се коментира. Също така, видно от протокол за използване на автоматизирано техническо средство с Рег. № 4332р-537 от 06.01.2025 г. техническа система с № 120СС97 е била поставена на [улица]до 174 ДГ „Ф.“ с посока на движение от [улица]към [улица]за времето от 12.30 до 14 часа, а използваният служебен автомобил е СВ 8700 СХ. От приложените 4 броя снимковият материал се установява, че техническата системата е била поставена в близост до пътното платно, на следващата снимка е служебният автомобил с рег. Номер, съответстващ на посоченият по-горе в протокол с рег. №

4332р-537 от 06.01.2025 г. и два броя снимки на процесният [рег.номер на МПС] , съдържащи информация за локация, скорост, разстояние и дата на запис, поради което не е налице визираното от касатора разминаване. Не са налице съмнения относно идентификацията на МПС и по силата на чл. 189, ал. 15 от ЗДвП изготвените с технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и регистрационния номер на моторното превозно средство, снимки, видеозаписи и разпечатки са веществени доказателствени средства в административнонаказателния процес.

По отношение на възражението за незаконосъобразност на организацията на движението по [улица]поради липса на действащ Генерален план за организация на движението на СО, касационната инстанция намира същото за неоснователно. В случая административнонаказателната отговорност е ангажирана за нарушение на чл. 21, ал.1 ЗДвП, който установява общото ограничение на скоростта за леки автомобили в населено място от 50 км/ч. Приложението на тази разпоредба не е обусловено от наличието на действащ генерален план. Само по себе си отсъствието на такъв план не води до отпадане на законовото ограничение, нито обосновава незаконосъобразност на ангажираната административнонаказателна отговорност, доколкото не са установени конкретни обстоятелства, които да опровергават приложимостта на чл. 21, ал.1 ЗДвП в процесния участък.

Предвид изложеното, оспореното решение е постановено в съответствие с процесуалния закон и при правилно приложение на материалния закон и следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН в полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 66.47 евро, съответстващо на чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1471 от 27.04.2026 г. на Софийски районен съд, постановено по НАХД № 20251110214731/2025г. по описа на съда, 22 състав, Наказателно отделение.

ОСЪЖДА О. Р. Н. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 66.47 евро, представляваща направени разноски пред касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: